

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | Als een onafgebroken processie komt en gaat de rivier. In de stad, tussen velden en over tunnels heen. Ze buigt voor de mens, zijn dijken en kaden. Ze wordt dagelijks duizenden keren voorbijgestoken. Ze laat ons winnen. Want wat was de stad zonder de rivier? Het bedrijf aan de overkant? De wandeling met de hond? Soms komt en gaat een processie aan de oever. De bisschop sprenkelt wat. Geen water naar de zee. Wel druppels die vragen en danken, voor het leven en voor Hem die het geeft.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Provocatie?

KERK & leven, 4 SEPTEMBER 2013

Na mijn terugkeer uit vakantie nam ik vlug de vorige edities van **KERK & leven** door. Daarbij werd ik pijnlijk getroffen door een lezersbrief van Wies Jochems uit Lier. Vooral zijn smalende formulering 'aanstellerij' vond ik aanstootgevend. Deze lezer is duidelijk het niet zo verre verleden vergeten, toen geen enkele vrouw zich op straat begaf zonder een hoed of minstens een hoofddoek te dragen. En het ging hier niet om godsdienstige, maar om burgerlijke voorschriften.

Is de exuberante outfit in de kleuren van een voetbalclub voor anderen trouwens ook geen aanstellerij of zelfs provocatie? Hetzelfde geldt voor de opgeheven vuist in de 1-meistoeten? Daar begint verdraagzaamheid pas.

Wat de godsdienst betreft hebben wij, christenen, zeker geen lesjes te geven. Zowel wat onze kledij betreft als in manifestaties kwamen wij zeer zichtbaar naar buiten. Denken we maar aan processies, vormselvieringen, huwelijken, enzovoorts. Kapjes en

sluiers 'zweefden' door straten en hospitalen, zelfs de priester in 'clergypak' werd scheef bekeken als hij geen kruisje in het knoops-gat droeg. En toch durfde de gelovige nauwelijks persoonlijk voor zijn geloof uitkomen. Vandaag zou het dus alleen in de huiskring of in de bidplaats mogen zijn. Nou zeg...

Moeten wij niet eerder de mensen bewonderen die, ook wanneer ze niet in groep zijn, hun overtuiging durven tonen? Dat geldt niet alleen voor de moslims, maar voor iedereen. Ik vraag me af waar de provocatie zit. Over verregaande politiek getinte manifestaties wil ik het hier niet hebben, ook al gaan die soms ook de geweldadige toer op – wat in alle bevolkingsgroepen voorkomt.

Magda STOCK, Antwerpen

Pastoorspoot

KERK & leven, 18 SEPTEMBER 2013

In uw rubriek *Door dik & dun* lees ik dat Jaak Van Der Helst uit Belsele een sterke vriendschap ervaart in de parochiekerk en het parochiecentrum. „De stevige poot van

pastoor Manu is een warm gebaar bij het vroege zondagsritueel”, vertelt hij. Ikzelf hou niet van 'pastoorspoten'. Neemt hij de hostie in zijn poten?

Carl VANGENECHTEN, Edegem

Rol van ouders en grootouders

KERK & leven, 4 SEPTEMBER 2013

Laat me allereerst zeggen dat ik vind dat de redactie van **KERK & leven** heel goed werk levert. Mijn respect daarvoor, voor alle redacteurs.

Toch wil ik een kritische opmerking maken over het artikel *Een lach of een traan?*, dat op de bladzijde *Levenskunst* verscheen. Een nieuw schooljaar is heel belangrijk in het leven van een kind en zou dus vooral door de ogen van de ouders moeten worden bekeken en niet door die van de grootouders.

Hedendaagse ouders zorgen veel te weinig voor hun kinderen, dikwijls omdat het materiële aspect te veel van tel is, waardoor ze geen tijd maken voor het kind. Kinderen worden te vaak gedropt

bij de grootouders. Grootouders kunnen evenwel nooit vervangouders zijn.

Een eerste schooldag zou **KERK & leven** dan ook bij voorkeur vanuit het oogpunt van ouders moeten bekijken in plaats van vanuit het oogpunt van de grootouders. Het stoort me dan ook dat in deze bijdrage vooral grootouders aan het woord komen in plaats van ouders.

Ik baseer me een beetje op wat de bekende kinder- en jeugdpsychiater Peter Adriaenssens vertelt over de toegenomen rol van de grootouders in het leven van onze kinderen. Kort samengevat: ook hij vindt dat de ouders zoveel mogelijk de rol van 'vuurtoren en lichtbaken' in het leven van de kinderen moeten opnemen, en niet de grootouders. Een van de redenen die hij aanhaalt, is dat grootouders op het moment dat het er in het leven van een kind echt toe doet en ze in de gevaarlijke leeftijd van veertien en ouder komen, meestal te oud zijn om nog die actieve rol van vuurtoren en lichtbaken op zich te nemen.

Als we dus bezorgd zijn om kinderen, dan moet dit een aandachtspunt zijn, zonder te gaan beweren dat de liefdevolle en frequente omgang van grootouders met hun kleinkinderen niet positief zou zijn voor de hele samenleving.

Patrick DE BRABANTER, via e-mail

Rol van ouders

KERK & leven, 18 SEPTEMBER 2013

In de context van een gelovig blad zoals **KERK & leven** ben ik geschokt door de harde taal van Luk Van Bel. Naar menselijke maatstaven is het inderdaad onvergeeflijk een kind zijn identiteit te onthouden. Dat kind „wacht alleen maar pijn en verdriet, een leven lang”, lees ik.

En als we ruimte laten voor God? Zelf heb ik ervaren dat Hij alles wat we als mens durven verwachten, overtreft. Die hoop wil ik als gelovige uitdragen en datzelfde verwacht ik van **KERK & leven**. Gelukkig vind ik die hoop er ook vaak in terug.

Saartje SCHOENAERS, Ranst